

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Martinem Juříkem, advokátem se sídlem Hutník 1418, Veselí nad Moravou, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. MSK 153582/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2025, č. j. 61 A 2/2025-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu je včasnost odvolání proti rozhodnutí o přestupku spočívajícímu v překročení maximální povolené rychlosti. Nejvyšší správní soud se však zabýval pouze tím, zda je kasační stížnost žalobce přípustná a přijatelná.

[2] Magistrát města Ostravy rozhodnutím ze dne 9. 11. 2021, uznal žalobce vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný odvolání zamítl, jelikož dospěl k závěru, že žalobce podal odvolání opožděně.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojl žalobce žalobou. V ní namítal zejména to, že mu správní orgán I. stupně rozhodnutí nedoručil, protože ho zřejmě převzala jiná osoba. Podpis na doručence se totiž liší od jiných jeho podpisů na listech ve správním spise. Krajský soud v Ostravě žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl totiž k závěru, že nezbytným

předpokladem pro vydání písemnosti je předložení občanského průkazu či jiného dokladu totožnosti. Žalobce netvrdil, že by svůj občanský průkaz poskytl jiné osobě, či že jej pozbyl (ztratil, byl mu odcizen apod.). Doručenka je opatřena podpisem žalobce, který nezpochybnil. Netvrdil ani to, že v den vyzvednutí nemohl pobočku držitele poštovní licence navštívit a písemnost převzít (např. že se prokazatelně nacházel na jiném místě, byl nemocen apod.). Jeho stručné konstatování, že „písemnost byla pravděpodobně převzata jinou osobou“, tak nepředstavuje skutkovou verzi konkurující údajům plynoucím z doručenky. Nemohla proto objektivně vyvolat pochybnosti o řádném doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce v dosavadním řízení, ač právně zastoupen, žádné důkazní prostředky nenavrl ani nepředložil. Odkázal se pouze na obsah správního spisu a samotné doručenky. Proto věrohodně údaje plynoucí z doručenky nezpochybnil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvedl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Konkrétně ocitoval bod 9 napadeného rozsudku, ve kterém je uvedeno, že *„[ž]alobce tedy nesporeoval, že k doručení prvostupňového rozhodnutí došlo dne 18. 11. 2021, ale tvrdil, že tohoto dne bylo prvoinstanční rozhodnutí převzato ‚pravděpodobně jinou osobou‘. Pokud by taková námitka byla prokázána, bylo by možné dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť to vycházelo z předpokladu, že držitel poštovní licence doručil prvoinstanční rozhodnutí žalobci“*. K uvedenému bodu uvedl, že úvaha krajského soudu je nelogická. Jeho tvrzení spočívalo v tom, že písemnost byla pravděpodobně vyzvednuta jinou osobou, z čehož dovozoval, že mu doručena nebyla. Přesto krajský soud uvedl, že doručení nesporeoval. Žalobce dále zopakoval svá žalovaná tvrzení, dle kterých rozhodnutí musí být doručeno do vlastních rukou. Pokud mu správní orgán I. stupně rozhodnutí takto nedoručil, nejednalo se o řádné doručení. Proto má za to, že je jeho tvrzení ohledně pravděpodobného převzetí rozhodnutí jinou osobou dostatečné. Rozhodné okolnosti pro posouzení podpisu bylo možné ověřit ve správním spisu. Žalobce za nepřezkoumatelné shledává také tvrzení krajského soudu, dle kterého byla doručenka opatřena jeho podpisem. Není však zřejmé, jak k tomuto závěru krajský soud dospěl. On v průběhu dosavadního řízení tvrdil, že podpis jeho není.

[5] Žalobce za nepřezkoumatelný shledává také závěr krajského soudu, že *„[v]elmi stručná verze žalobce, že ‚písemnost byla pravděpodobně převzata jinou osobou‘, tak nepředstavuje skutkovou verzi konkurující údajům plynoucím z doručenky, takže nemohla objektivně vyvolat pochybnosti o řádném doručení prvostupňového rozhodnutí“*. K této části odůvodnění uvedl, že krajský soud posuzuje jednotlivé okolnosti odděleně a nikoliv komplexně. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stručnost jeho vyjádření mu nemůže být kladena k tíži. Za nesrozumitelné považuje také to, že krajský soud vycházel z předpokladu, že pro zpochybnění doručenky postačí předložit taková skutková tvrzení, která jsou způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvoří věrohodnou verzi reality, podle níž údaje na doručence nemohou odpovídat skutečnosti. Přesto mu kladl k tíži, že nepředložil k podpoře svých tvrzení jakékoliv důkazy.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] O žalobě rozhodla specializovaná samosoudkyně. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost není přijatelná.

III.A. Přípustnost

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřijatelná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti, shodně jako v žalobě, tvrdí, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno do vlastních rukou. Proto nemohl podat odvolání včas. Má totiž za to, že došlo pravděpodobně k převzetí písemnosti jinou osobou. Podpis na doručence se totiž liší od ostatních podpisů ve spisu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se krajský soud výslovně nevypořádal s tvrzením, dle kterého se podpis na doručence liší od podpisu na jiných listinách ve spisu. Zjevně však vycházel z předpokladu, že z pouhé odlišnosti podpisů nelze bez dalšího dovodit, že stěžovatel písemnost nepřevzal. Odlišný styl podpisu totiž sám o sobě neprokazuje, že nepatří téže osobě. Proto také krajský soud posuzoval další okolnosti, které by ve spojení s odlišností podpisů dostatečně věrohodně údaje na doručence zpochybňovaly. Své závěry postavil zejména na tom, písemnost musela být vydána na základě předložení průkazu totožnosti. Stěžovatel nenamítal, že svůj doklad totožnosti ztratil, či mu byl odcizen. Krajský soud dále doplnil, že stěžovatel mohl tvrdit a prokázat, že si písemnost objektivně v danou dobu vyzvednout nemohl. To však neučinil. Setrval pouze na tvrzení, že písemnost pravděpodobně převzal někdo jiný. Proto krajský soud shledal tvrzení stěžovatele ohledně pravděpodobného převzetí písemnosti jinou osobou nevěrohodné a žalobu zamítl. Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně zdůrazňuje, že se podpis na doručence a ostatních listinách ve spisu liší. Tato námitka však sama o sobě není způsobila závěry krajského soudu zpochybnit, jelikož ten z tohoto předpokladu implicitně vycházel. Stěžovatel naopak nebývá proti nosným

důvodům napadeného rozsudku, které spočívají v tom, že k vyzvednutí písemnosti bylo nutné, aby se příjemce prokázal dokladem totožnosti stěžovatele. Netvrdí ani to, že si písemnost převzít nemohl, či že je tato okolnost nerozhodná. Nad rámec žalobní argumentace poukázal pouze na to, že se se jedná o přestupek ve výši několika málo tisíc korun. Toto tvrzení však správnost závěrů krajského soudu nikterak nezpochybňuje. Dále uvedl, že krajský soud jednotlivé skutečnosti posuzuje zcela odděleně. Své úvahy však blíže nerozvedl. Nejvyšší správní soud proto posoudil uvedené námitky jako nepřijatelné, jelikož nereagují na klíčové závěry krajského soudu či jsou zcela obecné. I pokud by byla argumentace stěžovatele důvodná, zbývající závěry krajského soudu, které stěžovatel nezpochybnil, by i nadále obstály.

III.B Přijatelnost

[11] Stěžovatel dále namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný (body [4] a [5]). Tyto námitky jsou přípustné. Nejvyšší správní soud se však zabýval tím, zda jsou rovněž přijatelné.

[12] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána v případě takového rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 47, č. 386/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je pak takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, či jehož výrok je v rozporu s odůvodněním. V neposlední řadě se může jednat o takové rozhodnutí, jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli částečně za pravdu v tom, že některé pasáže napadeného rozsudku nemusí být na první pohled zcela jasně formulované. To však neznamená, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud se poměrně nejasně vyjádřil v bodě 9, ve kterém uvedl, že stěžovatel nespороval, že k doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo 18. 11. 2021. Právě řádnost doručení tohoto rozhodnutí však sporuje v průběhu celého soudního řízení. Uvedená formulace však sama o sobě není způsobilá zapříčinit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z dalších částí odůvodnění je totiž zřejmé, že se krajský soud doručením uvedeného rozhodnutí a námitkami stěžovatele podrobně zabýval. Uvedenou pasáž je nutné vykládat tak, že stěžovatel nespороval, že k převzetí rozhodnutí došlo 18. 11. 2021, a sporným činil pouze to, kdo písemnost převzal. Lze tedy uzavřít, že se krajský soud vyjádřil nepřesně. Tato nepřesnost však nečiní napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[14] Částečně zavádějící je také formulace krajského soudu, dle které byla doručenka opatřena podpisem stěžovatele. Z takové věty by totiž bylo možné dovodit, že si právě

pokračování

stěžovatel převzal písemnost a správní orgán I. stupně mu ji řádně doručil. Stěžovatel ji však vytrhává z kontextu. Krajský soud si totiž zcela zjevně neučinil úsudek o tom, že podpis na doručence je právě stěžovatele. Pokud by k takovému závěru dospěl, bylo by zcela nadbytečné, aby se zabýval posuzováním dalších okolností (zejména tím, zda stěžovatel dostatečně tvrdil a případně prokázal, že si písemnost v daný den u daného držitele poštovní licence vyzvednout nemohl). Dle NSS je nutné uvesti formulaci vykládat tak, že na doručence je podpis se jménem stěžovatele. Ani tato nepřesnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku, jelikož krajský soud nevycházel z toho, že doručenkou musel podepsat stěžovatel. Naopak zkoumal, zda lze z jeho tvrzení a dostupných důkazů dovodit, že se o jeho podpis nejedná.

[15] Stěžovatel shledává nepřezkoumatelným také závěr krajského soudu, dle kterého jeho velmi stručná verze, že „písemnost byla pravděpodobně převzata jinou osobou“, nepředstavuje skutkovou verzi konkurující údajům plynoucím z doručanky, takže nemohla objektivně vyvolat pochybnosti o řádném doručení prvostupňového rozhodnutí. Uvedený závěr však NSS neshledal nepřezkoumatelným. Krajský soud tímto vyjádřením zjevně narážel na žalobní tvrzení stěžovatele, dle kterého „písemnost byla pravděpodobně převzata jinou osobou“. Na základě tohoto tvrzení nelze vyloučit ani to, že písemnost převzal sám stěžovatel. Krajský soud tak zjevně v bodě 9 napadeného rozsudku zdůraznil vágnost uvedeného tvrzení. Ani zbývající část argumentace krajského soudu není nepřezkoumatelná. Krajský soud poukázal na to, že stěžovatel správnost svých tvrzení podporuje pouhým nesouladem podpisů na doručence a jiných listinách ve spisu. Jak však dále vysvětlil, stěžovatel pravdivost údajů na doručence mohl a měl sporovat dalšími tvrzeními. Krajský soud totiž v bodě 11 vycházel z předpokladu, že písemnost musela být vydána na základě předložení průkazu totožnosti. Proto také příkladem krajský soud poukázal na možnost stěžovatele namítat, že svůj doklad totožnosti ztratil, či mu byl odcizen. Poukázal také na možnost tvrdit a prokázat, že si písemnost objektivně v danou dobu vyzvednout nemohl. Krajský soud tak stěžovateli nevytýkal to, že jeho argumentace byla příliš stručná, nýbrž to, že je vágní a setrvává pouze na jediném tvrzení, aniž by vysvětlil jakékoliv další relevantní okolnosti. V tom lze spatřovat onu „stručnost“, kterou krajský soud stěžovateli vytkl. Ve spojení s dalšími body odůvodnění je tak závěr krajského soudu v bodě 9 plně srozumitelný.

[16] Stěžovatel za nesrozumitelné považuje také to, že krajský soud vycházel z předpokladu, že pro zpochybnění doručanky postačí předložit taková skutková tvrzení, která jsou způsobila údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvoří věrohodnou verzi reality, podle níž údaje na doručence nemohou odpovídat skutečnosti. Přesto mu dle něj kladl k tíži, že k podpoře svých tvrzení nepředložil jakékoliv důkazy. Ani z tohoto tvrzeného důvodu však NSS neshledal kasační stížnost přijatelnou. Stěžovatel správně vystihl podstatu základního východiska krajského soudu, dle kterého stěžovatel ke zpochybnění doručanky musel unést své břemeno tvrzení, tedy musel předstírat taková skutková tvrzení, která jsou způsobila doručení tím, že vytvoří věrohodnou verzi reality. Krajský soud však následně stěžovateli vysvětlil, z jakého důvodu jeho tvrzení věrohodným neshledal. Nadto doplnil, že „[ž]alobce, ač právně zastoupen, v průběhu správního řízení, ani v rámci žalobního tvrzení žádné důkazní prostředky, vyjma správního spisu a samotné doručanky, nenavrhl ani nepředložil. Za věrohodné zpochybnění údajů doručanky proto jeho skutkové tvrzení považovat nelze“. Z uvedené citace se může pozdávat, že stěžovatel věrohodně

doručenku nezpochybnil pouze proto, že svá tvrzení nepodpořil relevantními důkazy. Jak však již NSS shrnul výše, krajský soud předně stěžovateli vysvětlil, z jakých důvodů nepovažuje už jeho tvrzení za věrohodné. Až nad rámec toho podotkl, že stěžovatel nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazních prostředků. Odkázal se pouze na listiny ve spisu. Závěry krajského soudu se proto jednoznačně nabízí interpretovat tak, že stěžovatel nemohl být úspěšný za situace, kdy jediné jeho tvrzení ohledně alternativní verze reality bylo nevěrohodné a doručenkou nezpochybnil ani dalšími důkazními prostředky (logicky by se nabízel posudek z oboru písmoznalectví). Ani v této argumentaci si tak krajský soud neodporuje.

[17] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že tyto kasační námitky nejsou přijatelné. Krajský soud sice mohl některé své úvahy formulovat jasněji. Z napadeného rozsudku je však jednoznačně zřejmé, na základě jakých předpokladů krajský soud rozhodoval, které okolnosti považoval za rozhodné a k jakým závěrům dospěl. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil zásadního pochybení, které by zakládalo přípustnost kasační stížnosti. Jelikož stěžovatel přípustnými námitkami namítal pouze nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nelze ani uvažovat o přijatelnosti kasační stížnosti z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury. Z těchto důvodů přípustné kasační námitky nejsou přijatelné ve smyslu právního rámce vymezeného v bodě [11].

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud poukazuje na to, byť to stěžovatel nenamítal, že krajský soud zatížil řízení vadou, neboť napadený rozsudek vyhlásil bez jednání zveřejněním tzv. zkráceného znění rozsudku na úřední desce. Tzv. zkrácené znění rozsudku obsahuje jen výrok a poučení o opravném prostředku, odůvodnění v něm chybí. Takový způsob vyhlášení rozsudku je ovšem v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy (nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18). Závěry Ústavního soudu uvedené v tomto nálezu se vztahují na vyhlásování rozsudků soudů všech stupňů projednávajících věci správního soudnictví (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2019, č. j. 3 Azs 201/2018-35, bod 16). Zmíněná vada řízení před krajským soudem nicméně neměla vliv na zákonnost jeho rozsudku, a proto nepředstavuje důvod pro jeho zrušení (rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Azs 194/2020-43, bod 10, ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, bod 37, a ze dne 9. 5. 2022, č. j. 3 Azs 227/2020-38, body 11 a 14). Proto ani tato vada nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[20] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na

pokračování

náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. prosince 2025

Petr Mikeš
předseda senátu